

JAN TOMÁNEK

LUSTER PRO PAPÉŽE

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH Z PEKLA
NORMALIZAČNÍCH LÁGRŮ

Lustr pro papeže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Jan Tománek

Lustr pro papeže – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LUSTR PRO PAPEŽE
Jan Tománek

JAN TOMÁNEK

LUSTER PRO PAPEŽE

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH Z PEKLA
NORMALIZAČNÍCH LÁGRŮ

© Jan Tománek, 2019

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

Cover picture © Monica Conaghan/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7597-547-8

ISBN e-knihy 978-80-7597-590-4 (1. zveřejnění, 2019)

Tato kniha je volně inspirovaná skutečným životním příběhem a reálnými svědectvími bývalých vězňů a vyprávěním očitých svědků. Samotný příběh, některé detaily a postavy byly autorem upraveny nebo časově přesunuty. V některých případech se jedná o čistou fabulaci autora.

Prolog

V té báječné době, kdy jsme se všichni bezstarostně dívali na večerníčky s Křemílkem a Vochomůrkou, loupežníkem Rumcajsem, poslouchali písně Karla Gotta, Heleny Vondráčkové a skupiny Olympic.

V časech Tří oříšků pro Popelku a dalších těch skvělých českých filmových komedií, které všichni milujeme dodnes.

Tehdy, když ostatní mlčeli, se skutečně odehrával nejen tento příběh...

*Nikdy se nemůžeme posunout dál,
pokud se nevyrovnáme s vlastní minulostí*

/ LÉTO 1969 /

Začátkem roku se na protest proti ruské okupaci upálili Jan Palach a Jan Zajíc.

Všichni se ale cítili šťastní při zpěvu Bludičky Julie Hanky Zagorové, Karel Gott získal svého šestého Zlatého slavíka a vyšlo první číslo časopisu Čtyřlístek.

V Americe se Richard Nixon stal 37. prezidentem, John Lennon se oženil s Yoko Ono a člověk konečně stanul na povrchu Měsíce.

Hojsova Stráž

Mohlo být tak před sedmou, když jsme se vypotáceli z kina.

„Smradi!“ hrozila pěstičkou stará uvaděčka v modrém dederonovém plášti.

„My jsme taky světáci!“ zavolal Vojta přes rameno směrem ke vchodu biografu.

„Mám zavolat bezpečnost, chuligáni?!“

„Klid, matko, my jsme jenom fasádníci!“ rozhlédl jsem se po obličejích zamračených lidí, které jsme asi v kině trochu rušili. Proč ale točit komedie, když by se u nich neměl člověk smát, no ne?

„Ty vole, vy mi dáváte!“ Jindra pořád slzel smíchy.

Několik zamilovaných párů, které jsme míjeli, se naštěstí také usmálo.

„Do kina před vandrem, to byl nápad... Kdo to kdy viděl,“ zakroutil jsem hlavou. „Hele, pojdte, ať stihnem ten vlak v osm,“ hodil jsem si bágl přes rameno a obrátil se na kluky. Jindra už se trochu uklidnil a Vojta si akorát zapaloval cigáro.

Uvaděčka se naštěstí začala věnovat dalším postupně se normalizujícím občanům, kteří přišli na film od půl osmé, a my máničky jsme ji přestaly zajímat.

„To jsem zvědavej, kdy ten film zakážou. Tvůj fotr asi nedával bacha, co?“ otočil se Vojta jen tak mimochodem na Jindru a vyfoukl perfektní kroužek cigaretového kouře.

„Hele, nesor! Víš přece, co si o něm myslím,“ zablesklo se Jindrovi v očích. Vojta vždycky věděl, jak ho vyprovokovat.

„Klídek, Jindro, za svý fotry nikdo nemůže,“ poplácal ho Vojta po zádech, přehodil si přes rameno kytaru a loudavým krokem se vydal za mnou.

„Dáš si čouda, Chlupe?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vsadím se s tebou, o co chceš, že než skončíš školu, začneš,“ smál se a labužnický vyfukoval obláčky šedého kouře.

Vojtovi bylo už skoro osmnáct a byl z nás tří nejstarší. Uměl hrát perfektně na kytaru a tmavé vlasy měl dlouhé tak akorát, aby mu to na učňáku ještě prošlo, a přitom byl pořád ještě za páska. Rašily mu tmavé vousy a díky tomu vypadal ještě tak o pět let starší. Perfektní koktejl a na holky to fungovalo dokonale. Oproti tomu Jindra byl z nás nejmladší a současně i nejmenší, jeho fotr byl navíc nějaký dobře kovaný kádr s červenou knížkou, takže si ho Vojta dost často dobíral. Jednoduchý pravidlo, jako v každý skupině kamarádů – jeden nekorunovaný vůdce a jeden otloukánek. Dokonalá symbióza – úplně stejný pravidlo přírody, jako že spolu chodí hezká a ošklivá holka. Těží z toho dokonale obě – hezká si připadá vedle škaredky ještě přitažlivější a ta druhá má velkou šanci, že se s ní díky hezký kamarádce

budou bavit kluci a ona bude mít šanci někoho, kdo zbude, ulovit. Já vždycky býval ten střed, co se nikam moc necpe a nevychází, ostatní ho berou, ale zase není takový frajer, aby otevřeně partu vedl. Když na to ale přijde a nikdo jiný se k tomu nemá, klidně přeberu iniciativu nebo dám i někomu do držky, když mě vytočí – jen se k tomu prostě nehrnu.

„Dáš mi jednu?“ doběhl nás Jindra a srovnal s námi krok.

Vojta vyklepl z krabky jednu startku, zapálil ji o svou a podal mu ji.

„Dík,“ usmál se vděčně Jindra a instinktivně se rozhlédl.

„Neboj, fotr tě určitě neuvidí,“ smál se Vojta.

„Tak už toho nech!“ dloubl jsem Vojtu loktem a měl co dělat, abych se nesmál i já. Občas mi bylo Jindry docela líto, ale že by ho jeho otec zabil, kdyby ho viděl s cigárem, to byl zase fakt.

Šli jsme mlčky. Slunce nás příjemně hřálo do zad a po odpolední výhni nebylo ani památky. Na nádraží jsme to měli přes centrum Klatov asi dvacet minut. Každému z nás cinkaly v báglu tři lahváče a celý víkend na čundru byl před náma. Co víc si může šestnáctiletý kluk za sociku přát.

„Třikrát Hojsova Stráž, prosím.“

Starý nádražák za okýnkem si mě chvíli prohlížel, pomalu nastavil strojek na tisk a podal mi tři kartonové jíz-

denky. Zaplatil jsem a vyšel před nádražní budovu. Kluci seděli opření o zeď a Vojta akorát otevíral první lahev piva.

„Za chvíli to bude jak chcanky. Musej rychle někam do potoka! Zelený, nebo hnědý, Chlupe?“

„To je fuk,“ sedl jsem si k nim na zem a vzal si od Vojty otevřenou lahev.

„Tak ať se hlavně nepokazí počasí a dojdem aspoň na tu Kvildu,“ pronesl Vojta přípitek a tři lahve o sebe cinkly svým nezaměnitelným zvukem.

Mžourali jsme do slunce a sledovali nekonečně se vle-
koucí ručičku na nádražních hodinách.

„Čekám to každým dnem, pánové,“ postřehl jsem ve Vojtově hlase změnu. Trochu jsem se nadzvedl, abych viděl jeho směrem.

Skupinka sedmi vojáků ve vycházkovém oblečení postá-
vala pod hodinami a čekala na vlak.

„Při mojí smůle skončím v nějaký prdeli na východním Slovensku.“

„Třeba to uhraješ na modrou...“ pokusil se Jindra.

„Maj slabý ročníky a ten doktor u odvodu je svině. Pokud ti nechybí noha, máš smůlu. Mně fotr modrou ne-
zařídí,“ zavdal si Vojta pořádného loka.

„Uvidíš, třeba to nebude tak zlý, Vojto,“ ale sám jsem tomu moc nevěřil. Podobné zvěsti se ke mně dostaly totiž taky – ty se šíří rychle. Já měl před sebou sice ještě dva roky školy, ale už jsem kolem sebe zřetelně cítil, jak mě ta

vidina dvou totálně ztracených let na buzerplace obchází jako stín.

Ozval se hlasitý pískot brzd motoráku.

„Tak jdeme, pánové – víkend si zkazit nenecháme!“ zasmál se Vojta, vzal usárnu, kytaru a vykročil směrem ke dvěma červenobílým vozům osmsetřicítky s typickou rudou hvězdou na kabině – jasně, až na věčný čas.

Nalezli jsme si do druhého, horkem rozpáleného vozu a vrečka hodili na sedadla okolo nás. Vojáci nastoupili do prvního vagónu a kromě jednoho spícího dědy vlakem takhle večer nikdo nejel, takže jsme měli skoro celý vagón jen pro sebe.

Vojta se uvelebil u okýnka a natáhl si nohy na protější sedačku.

„No chybí nám něco?“

„Jen to bahno by mohlo bejt sakra studenější,“ zasmál jsem se a znovu jsme si všichni ťukli lahvemi.

Zazněla píšťalka, dieselový motor zabral a motorák se pomalu rozjel. Nesnesitelně těžký vzduch s pachem nafty se za jízdy mírně pohyboval – aspoň se o to tedy snažil.

Vojta si brnká na kytaru a mě pomalá jízda příjemně uspávala.

„Lístky, pánové! A co ty nohy a pivo?“

Otevřel jsem oči a díval se do tváře mladé výpravčí v kloboučku. Určitě jí nebylo víc než dvacet a na drážního za-